

Drumul oaselor

Amortoe Petru

Filinarul scârție la geamul coșcovit
Și melancolie curge pe gene,
Iar fulgere încearcă să reaprindă lumina
Înghițită de valurile zării...

Corbii vestesc osânda cea veșnică
Printre cadavre jălesc amorul solitar,
Iar făptura iubită și tristă privește
Cum oasele stau întinse pe scări de stejar.

Și-n tremurul buzelor văd neliniște
Parcă-i vine o sete, vrând să bea din furtună
Tot parfumul morții din florile sale
Când peste noi se lasă o altă zi nocturnă...